

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ה. רובינשטיין והפעם: שינוי וגדילה

13

ביצ' הויזברת

הסמינר כולו יושב מרותק, מביט בנתנאל, ילד תסמונת דאון שעל המסך, שר לעצמו שירים. אף עין לא נשארה יבשה כשראו את ההסרטה של יום ההולדת שלו. כל צוות בית החולים העניק לו מתנות, עוגת יום הולדת מפוארת הוכנה על ידי המתנדבות, ונתנאל הקטן דידה על רגליו השמנמנות בהתרגשות. סיפורו של נתנאל נגע בכלום.

אחד הסמינרים הגדולים בירושלים התכונן ליריד צדקה גדול, והתבקשתי על ידי המנהלת לבנות עבורם פעילות מקדימה שתיצור חיבור של הבנות ותקרב אותן לערך החסד וההתנדבות. בחרתי להפגיש את התלמידות בסיפור חיים אמיתי ונוגע, שילווח את הבנות בתקופת ההכנות ליריד.

בכל יום קיבלו התלמידות פרק נוסף מהסיפור בדרך אחרת. ביום הראשון תלתה שקית על דלת ביתה של כל תלמידה ובה היה פרק א' של הסיפור. למחרת פגשו הבנות ברחובות מודעות רחוב שנראו כמו מודעות רגילות לכל דבר, אבל רק תלמידות הסמינר זיהו בצד, בקטן, את הלוגו המוכר של יריד הצדקה. על המודעות, כמובן, היה מודפס הפרק הבא.

ביום שאחר כך הצבנו עמדות לשתייה חמה בפינת הסמינר, כשעל כוסות הקרטון היה מודפס הפרק השלישי, וכך המשיך הסיפור ללוות את הסמינר כשכל פרק מגיע בדרך מקורית ושונה. זה היה סיפורו של נתנאל. סיפור אמיתי על ילד תסמונת דאון, שהגיע עם מצוקה נשימתית כבדה לבית החולים מעייני הישועה. בתיק הרפואי של נתנאל נכתב שהוא היה מאושפז מיום לידתו בביה"ח שניידר, בשל מום בלב וסובוכים נוספים.

כשהתקבל נתנאל ב"מעייני הישועה" והועלה למחלקת הילדים, פנתה אמא שלו לאלניור, אחת האחיות במעייני הישועה, ואמרה: "יופי! אני רואה שהוא בידיים טובות. אז אני יכולה ללכת" והשאירה את התינוק במחלקה. רק אחרי שעה וחצי קלטו האחיות שאין להן אפילו מספר פלאפון של האמא ושהתינוק הקטן נשאר לטיפולן המסור.

נתנאל נשאר במחלקה, כשהאחיות הפכו להיות המטפלות שלו, והחדר בבית החולים הוא ביתו.

האחיות בבית החולים הסתובבו עמוסות עבודה. הן סיפקו לנתנאל אוכל, שתיה וטיפול רפואי והמשיכו בעבודתן.

"באחד הימים", מספרת האחיות אלניור, "הגעתי לחדרו של נתנאל, וגיליתי שהרגל שלו נתקעה בין הברזלים בעריסה. הרגל כבר הכחילה, ונתנאל אפילו לא בכה. הבנתי שנתנאל התרגל כל כך

הרגל
כבר הכחילה,
ונתנאל אפילו לא
בכה. הוא התרגל
כל כך להיות לבד
שהוא אפילו לא
מצפה שיגשו
אליו

להיות לבד, שהוא אפילו לא מצפה שיגשו אליו. המקרה שלו נגע בי עמוק, והחלטתי לנסות לתת לו יותר תשומת לב.

"בין מטלה למטלה, כשהתפנו לי מספר דקות, רצתי לחדר של נתנאל. שרתי שירים, ליטפתי, הרמתי, חיבקתי, ונתתי לו קצת חום אמהי. בהמשך, קניתי לו סט כלי מיטה יפה, בלי סמל בית חולים, שיתן לו תחושה של בית. התחלתי להגיע למחלקה עם צעצועים ומשחקים. מצאתי את עצמי קונה בגדי ילדים יפים ומטפחת את נתנאל..."

רוח ההתנדבות של אלניור היתה מדבקת. נתנאל הפך ליקיר המחלקה. רופאים ואחיות פתחו את יום העבודה שלהם בחדרו של נתנאל, שמחים אתו ומתעניינים בו. הצוות הגיע לביה"ח עם הפתעות, צעצועים, קשקשים ובגדים יפים לקטנצ'יק, ארגון חסד התחיל לשלוח מתנדבות שתשבנה עם נתנאל, טטיילנה איתו ותשמחנה אותו. אלניור החליטה שחייבים לגמול את נתנאל מהזונדה, הוא מסוגל לאכול מוצקים. שעות ארוכות היא ישבה איתו והאכילה בכפית גרמים בודדים של מזון עד שהוא למד לאכול!

נתנאל נזקק לפיזיותרפיה מאסיבית כדי ללכת. אלניור ניהלה מערך התנדבות בין האחיות, כשכל אחת נותנת שעות מחוץ לשעות העבודה, שבהן היא מתרגלת עם נתנאל ומקדמת אותו. היום שבו נתנאל התחיל ללכת היה יום חג במחלקה.

בגיל שנתיים קופת החולים סרבה להמשיך לממן את השהיה של נתנאל במחלקה ודרשה להעביר אותו למוסד שיקומי. הרווחה הציעה מספר מוסדות מתאימים. צוות של אחיות בראשות אלניור יצא לבדוק את המעונות השיקומיים, אבל הן חזרו הביתה מאוכזבות: במוסד הזה אין חום לילדים, השני לא מספיק מקצועי ואילו השלישי אינו מתאים לקשיים של נתנאל. וביתניים, קופת החולים הפסיקה לשלם את השהות של נתנאל במעייני הישועה. הצוות כולו החליט להתגייס לטובת נתנאל. כל אחד הפריש סכום מסוים מהמשכורת כדי לממן את השהות היקרה של נתנאל במחלקה, עד שימצאו לו מקום שיהיה לו טוב לחיות בו.

ונתנאל נשאר אהוב, מטופח ומוגן במחלקת ילדים. העובדת הסוציאלית ניסתה לאתר משפחה אומנת לנתנאל. האחיות הכניסו מודעות לעיתונים: "דרושה משפחה אומנת לילד תסמונת דאון בן 3".

חגיגת חלאקה נערכה עדיין במחלקה. החיפוש אחר משפחה

תני לי יצ

בסוף התוכנית היא ניגשה אלי. אני יכולה לדבר איתך רגע בצד במקום שלא רואים? הפניה שלה, כסגנית הסמינר, הפתיעה אותי. על מה יש לה לדבר איתי בכזו סודיות?

מצאנו פינה שקטה והיא שיתפה: "לפני 10 שנים הגעת לפה לתלמידות הסמינר. ניגשתי אליך בסוף התוכנית, אמרת לי כמה דברים ואישרתי לך אותם. ואז אמרת לי באגביות שנראה על היד שלי שאני מתמודדת עם צער וקושי מאוד גדולים. עצרתי אותך מיד, ואמרתי לך שאת טועה. אני לא מתמודדת, ואני לא מבינה אפילו על מה את מדברת.

"אם כך, כנראה אני טועה", הגבת בעניינות ולא ידעת כמה לא טעית... באותה תקופה היתה לי התמודדות לא פשוטה עם הבת שלי. היא היתה ילדה בכיתה ח', חמודה וחיננית ומלאת שמחת חיים, שאיתגרה את כל הצוות בבית הספר. היא פיתחה 'אנטיות' לכל כלל וחוק בבית הספר והכעיסה את כל הצוות. גיליתי אותה פתאום אומרת משפטי חוצפה שלא האמנתי שבתי תדבר כך. מצאתי את עצמי מתווכחת איתה על פריטי לבוש - דבר שלא חלמתי שיקרה לי מול ילדה שלי. אבל סטירת הלחי המצלצלת היתה כשהתיכון שאליו רשמנו אותה (כמובן, זה לא היה הסמינר שבו אני סגנית), שלח לנו תשובה שלילית: הבת שלי לא התקבלה לסמינר.

"פתאום עמדתי מהצד השני של הדלת. פתאום הייתי אני זו שמתקשרת, מתחננת, מסבירה ומבטיחה הבטחות. מצד אחד ידעתי שהסמינר צודק, ומצד שני זו היתה הבת שלי, הכאוה, המצוערת.

"שלא תביני לא נכון. בעלי ת"ח גדול, הוא ר"מ בישיבה גדולה ואיכותית, ואני, כמו שאת יודעת, סגנית פה. לא האמנתי על עצמי ובעיקר התביישתי..." "הנס שלי הוא שאני גרה בעיר אחת ועובדת פה בסמינר בעיר אחרת. כשחברות שאלו אותי: רחל, את נראית קצת מוטרדת, קרה לך משהו? הכחשתי, שאף אחד לא יידע.

"ואז הגעת את ואמרת שאני מתמודדת ואני הכחשתי: מה פתאום? הרי אצלי הכל מושלם! והסברתי לך בצורה כל כך נחרצת עד כמה את טועה שאולי אפילו השתכנעת... אחר כך הגיעו חודשים שלא היה שייך להסתיר. רחלי שלי ישבה בבית ואני הייתי צריכה לעשות דרך ארוכה בשביל להשלים עם הכאב ולנסות לחבר בין הלבבות. בניתי לה תוכנית עמוסה שתעסיק אותה. רכשתי לה ספרי קריאה, מצאתי את עצמי הולכת איתה פעמיים בשבוע לבריכה, חמותי התנדבה להגיע בימי שלישי לאפות איתה עוגות, ופעם בשבוע היא למדה ספר השקפה עם המחנכת שלה מכיתה ח' (רחלי אפילו לא ידעה שאני יזמתי את הלימוד ושילמתי עליו למורה). באותה תקופה עבדתי בשתי משרות: אחת בסגנות בסמינר, והשניה בניהול מערכת של עשייה וספיגת תסכולים של בת הסמינר

אם הן תתאמנה לגדל את נתנאל. אחרי מאמצים רבים נמצאה סוף סוף משפחה מתאימה, שהיתה מקובלת על לב כל האחיות. אמא חמה ואוהבת, בית נקי ומטופח, והמון חום והווי משפחתי.

מסיבת הפרידה לנתנאל היתה מאורע שלא יישכח מלב כל המשתתפות. היו שירים, בלונים, מתנות, אלבום תמונות מיוחד והמון המון דמעות.

(דרך אגב, רק כאשר נתנאל היה בן 5, נודעה לצוות הסיבה בגינה הוא הושאר במחלקה. אמו חלתה מאד, והיא הבינה שלא תוכל לטפל בילד חולה וביתר הילדים בבית. בלית ברירה היא השאירה אותו במעייני הישועה, בידי הצוות המקצועי. היא נפטרה כשנתנאל היה בן 5.)

את הסיפור המרגש הזה פגש הסמינר במהלך ההכנות ליריד החסד.

(שלא התקבלה אליו) היקרה שלי.

"לסיפור הזה יש סוף טוב. בסופו של דבר, אחרי הרבה מאמצים, היא התקבלה לסמינר ובהמשך גם נישאה ובנתה בית טוב ויש לה שני ילדים. אף אחד לא יכול לראות עליה היום את הדרך הארוכה שעשתה. אז קודם כל, רציתי להתנצל שככה תקפתי אותך ואמרתי לך שאת טועה לגמרי, כשבעצם כל כך צדקת... וסתם, אולי את מוכנה להסתכל בידיים אם רואים משהו מהתקופה הזו?" והיא הרימה מולי ידיים.

אמרתי לה שהיד שלה מספרת שבעבר היא היתה טיפוס עקרוני, עם גבולות וכללים ברורים ובלי עיגולי פינות, וכשהיא פגשה טיפוסים אנטי ממסדיים, הם הרגיו אותה ממש ברמה האישית. ביד של ההווה, לעומת זאת, רואים רכות והמון הכלה. "היום את יודעת להסתכל על אנשים במבט פחות שיפוטי והרבה יותר מקבל ואוהב". היא התרגשה. באמת? רואים את העבודה שעשיתי עם עצמי? בעבר הייתי הסגנית הכי קשוחה שיש, מלכת החוק והתקנון, לא הצלחתי להבין מה הצורך של תלמידה לעשות הפוך ממה שמרשים לה ומה הפיתוי הגדול לקרוא תגר על כללי הסמינר. היום, בעקבות ההתמודדות עם הילדה שלי, אני מסתכלת על התלמידות המתקשות האלה במבט אחר. שלא תחשבו, אני מעירה להן כשצריך, ועומדת על כל הסעיפים בתקנון, אחד לאחד, ולא מוותרת - אבל אני מבינה גם את הקושי שלהן, ומכילה את הצורך שלהן - להיות ייחודיות, שיראו אותן, ואני מדברת איתן ממקום אחר.

המדור הזה הוא מדור הסיום שלנו. בשני המדורים הבאים והאחרונים ניתן לכן בעז"ה אפשרות לשאלות וכן בנוסד מיוחד של אבחון כירולוגי אישי (פירוט במסגרת).

בחרתי לסיים את המדור בסיפורה של אותה סגנית, כי יש בו תובנה שדיברה אלי מאד ורציתי לשתף בה גם אתכן. דיברנו לאורך המדורים על תכונות, כשרונות, עוצמות וחוזקות, אבל הכח הכי מיוחד שיש לנו הוא היכולת להשתנות, לגדול ולצמוח, להתפתח ולהשתנות! לא משנה מה ראתי ביד שלך, ומה האופי הבסיסי שלך, כן משנה מה את עושה עם עצמך. החיים שלנו מאד דינמיים ומשתנים, אנחנו חווים חוויות, פוגשים אנשים, מתמודדים עם קשיים. הקב"ה שולח לנו המון הזדמנויות שקוראות לנו לגדול. אם תסתכלנה על הידיים שלכן תראינה הבדלים רציניים בין היד של ההווה ליד של העבר. פעמים רבות נראה קווים שמצביעים על רכות שהוספת לך עם השנים, או מרווח שמראה על אמונה ותלות בבורא עולם. לפעמים כיפוף שמוכיח על מוסריות וסולם ערכים שנבנה עם השנים, או קמט שמצביע על רגישות. כל שינוי והתקדמות שאת רואה בידיים (גם אם את לא יודעת לקרוא לו בשם מקצועי), הוא עוד סימן שניצלת את ההזדמנות הזו, השתנית וגדלת...

ככל שהן התקדמו עם העלילה וליוו את ההתגייסות המיוחדת של כל הצוות במעייני הישועה, כך הפך הסמינר לצוות מלוכד סביב הרצון לתת. בשבוע שלפני היריד הגיע שיאו של הסיפור - אמו האומנת של נתנאל הגיעה יחד עם נתנאל וריגשה את הבנות.

היה מפעים ומרגש לראות איך מעגלים של חסד סוחפים זה את זה. איך רצון אמיתי לתת ולהעניק הוא כל כך מדבק. סמינר שלם התחבר אל הדמויות, אל ההתגייסות ההירואית של צוות המחלקה, ופשוט הצטרף בלהט אל הרצון הכל כך יפה וטהור הזה - לעשות מה שאפשר בשביל להיטיב עם השני. יותר מהכל ריגשה אותי תגובת אחת האמהות: אני מרגישה שהבנות שלי עשו בחודש וחצי האלו תהליך התפתחות וגדילה של שנה וחצי לפחות!

המשך בעמ' 56

היד שלנו היא דינמית ומשתנה לפי מאורעות החיים ובעיקר לפי ההתייחסות וההרגשות שלנו על מאורעות אלו. יחד עם זאת, יש תכונות מולדות שישארו איתנו וילוו אותנו כל החיים ואותן ניתן לראות בצורה ובעובי של כף היד:

צורת כף היד

היד המרובעת - כף יד מרובעת היא זו שרוחב בסיס האצבעות שווה לרוחב בסיס הכף (החיבור של כף היד ליד). בכף יד כזו גם רוחב האצבעות בבסיס ובקצה - כמעט שווה.

יד מרובעת מצביעה על מעשיות רבה ועל כשרון ביצוע. היא אופיינית לאנשים הגיוניים, מסודרים ושקולים, בעלי אינטליגנציה טובה ומכוונת עשייה.

היד המתרחבת - כף יד שהיא רחבה מתחת לאצבעות וצרה בפרק היד (נקראת גם יד בצורת מרית). בעלי היד המתרחבת הם אינדיבידואליסטים, עצמאיים, בעלי חשיבה מקורית. יש להם רצון לשכלל ולשפר דברים, הם יצירתיים ובעלי דמיון מפותח.

היד המוארכת - כף יד מלבנית ואצבעות ארוכות ובעלות מפרקים מפותחים. בעלי יד כזו הם רציניים, רגישים ומעמיקים במחשבה, בעלי יכולת אנליטית, אנשים יסודיים. וכשכף היד הזו גם דקה מאד, אלו יהיו אנשים רוחניים/אמנותיים שמסוגלים לשכוח לאכול...

עובי כף היד

כף יד עבה - ככל שכף היד עבה יותר, כושר העמידה הפיזי גדול יותר. לעומתם, אנשים בעלי כף יד דקה הם מעודנים מאוד, רגישים ולעיתים שבריריים.

לפני שניפרד ונלחץ ידיים לשלום, בכל המובנים, אנחנו מזמינות אתכן לקבל מענה לשאלות שמעניינות אתכן בתחומי הכירולוגיה והאבחון ולא קיבלתן עליהן תשובות לאורך המדורים. בנוסף, יש לנו בשבילכן בונס מיוחד לכבוד הסיום. מעוניינת באבחון כירולוגי אישי במתנה? צלמי את כפות הידיים שלך לפי ההוראות המדויקות ושלחי למערכת. בין השולחות תעריך הגרלה על אבחון אישי מקיף מעל דפי העתון.

הנחיות:

1. הרימי את שתי הידיים כך שהקווים יהיו מול המצלמה.
 2. צלמי תמונה אחת שבה רואים את שתי הידיים, ותמונה נוספת לכל יד בנפרד.
 3. צייני באיזו יד את כותבת.
 4. חובה! צייני שם מלא, גיל (מעל גיל תשע בלבד!) ומספר טלפון, כדי שנוכל ליצור קשר לאימות ובירור. (הפרטים המלאים הם לשימוש המערכת. לפרסום ניתן לציין ראשי תיבות.)
 5. את השאלות ניתן לשלוח למערכת לפקס 077-470-21-70 או ל-karat@hamodia.co.il.
- את התמונות בתוספת הפרטים יש להביא ידנית למשרדי המערכת ברחוב יהודה המכבי 5 בירושלים או ברחוב רבינו תם 8 בבני ברק או לשלוח ל-karat@hamodia.co.il.